

בתו של רופא הכלא

על סיבלם, ואני מעריצה אותה בשל כד.

פרו רבו

כשהייתי בצבא ביקשתי מאבי לארגן לחברים שלי החיילים סיור מודרך בכלא, כדי שהחברה יראו איך אסירים חיים. אבי סידר לנו ביקור מאורגן בכלא רמלה, וכשעברנו באגף פים היו הרבה אסירים שהתגנפו על אבי בחיבוקים ובנשיקות, והיו כאלה שנישקו לו את הידיים, והודו לו על מה שעשה עבורם. אז הבנתי שהם מאוד אוהבים את אבי.

אבי תמך ברעיון של התייחדות האסירים עם נשותיהם. הוא איפשר להרבה אסירים לצאת לחופשות מיוחדות, כדי שייקיימו מצוות פרו רבו, ובאמת באותה התקופה נולדו מיספר ילדים לאסירים שהיו שפוטים לתקופות מאד סר ארוכות.

אני מכירה אנשים שעובדים בשירות, ויש כאלו שאני ממש מעריצה. כמו את סיד, עובדת סוציאלית שעבדה בכלא נווההצדעה ומטפלת שם בנרקומניות. סיד הבטיחה לי לקחת אותי לביקור בנווההצדעה. לא הייתי שם מעולם, למרות שאני פוגשת את מנדה לילת נווההצדעה, חיה שוהם, בכל מיני אירועים.

חיה שוהם היא אשה נהדרת ורגישה. היא סיפרה לנו פעם באיזה אירוע שנולדה לה תינוקת באותו יום. אני הבנתי שנולדה לה ילדה או נכדה, אבל בסוף הבנתי שנולד תינוק בנווההצדעה. חיה שוהם הייתה כליכך נרגשת. אני מכירה עובדים אחרים בשירות

הייתי נוכחת פעמים רבות כשביבל קריאה הביתה באמצע הלילה, ומסרו לו שאסיר דקר אסיר אחר או שאסיר התאבד, ואז היה אבי יוצא למקום מיד או שולח רופא אחר. בשעות הפנאי המועטות שהיו לו לקח אבא אותי ואת אחי לטיולים בארץ. אני אהבתי ללכת איתו לתיאטרון. אמי, שעובדת כאחות בקופת-חולים, עסקה גם בשבתות. היא יוצאת לביקור ריבית, כדי לתת זריקות לחולים והיא מאוד אוהבת. למרות שאמי כליכך עסקה היא

גונדרר-מישנה זיגלבוים ובתו לצאת תקופה קצרה ולהתחתן

תמיד מטופחת ויפה, וגראית כמו אחת מגיבורות הסידרה שושולח. לפני כמה שבועות טיילנו לאמי בלילה ומסרו לה כי חולה שהיתה בטיי

אסירים בכלא רמלה נדהמו כש ראו את גונדרר-מישנה צבי יעקב זיגלבוים מטייל עם יפהיה צעירה בשבילי הכלא. לשאלת אחד האסירים מי היא אותה צעירה, סיפר הרופא כי זוהי בתו, אינגה, שגאה לבקרו.

אינגה, צעירה מיוחדת ויפה, מתגוררת יחד עם אמה ברחובות ועובדת בחברה כלכלית בתל-אביב. אינגה פעילה יחד עם כמה מידידיה בחוג שהתארגן באחרונה ולוחם נגד עינויים והשמדתם של בעלי-חיים. פגשת את אינגה בחוג, רציני לשוחח איתה, אך היא היתה עסוקה והציעה שניפגש למחרת, ואז תספר לי כל שארצה לדעת עליה.

לפגישה איתי הגיעה אינגה כשהיא לבושה בביגוד-ספורט. היא סיפרה לי שחורה מריצה ארוכה, והיא מותשת מהחום הכבד.

אינגה לגמה בקבוק שלם של מים מינרליים והתיישבה על הריצפה הקרה.

היא סיפרה:

ב-1972 עליתי מברית-המועצות יחד עם בני-מישפחתי. הייתי אז בת ארבע וחצי.

שלחו אותנו למרכז-קליטה בדימונה, ומשם עברנו לגור ברחובות. הייתי ילדה חברותית מאוד, ולמרות שלא דיברתי טוב עברית התיידדו איתי כל הילדים מהסביבה.

בימי לימודי כביית-הספר התיכון נרשמתי לקורס לצילום ולדפוס יחד עם עוד חברה. לחברה היה משעמם, והיא עזבה באמצע הקורס, ואני עזבתי בעיקר בותיה, ולמדתי פקידות ומוכירות.

אחרי בית-הספר התיכון עברתי תי קופה כמזכירה ב"נחל שורק", הכור היגרעיני ביבנה. העבודה היתה מעניינת מאוד. התגייסתי לצבא ושירתתי כפקידת-שלישות במשך כל השירות שלי בצה"ל. הייתי בחיל-האוויר והיו לי חוויות נהדרות, מאוד אהבתי את תקופת הצבא.

אחרי השחרור נסעתי לבלות שברעיים באילת, וכשחזרתי התחלתי לעבוד בחברה פיננסית כמוכירה.

לא רק אחות

את הורי לא ראיתי כליכך הרבה. הם תמיד היו עסוקים. הייתי מאוד קשורה לאחי, ובילינו הרבה שעות ביחד עם אחי שרותי בצה"ל, כשהתחיל להתעניין בנושאים הקשורים לדת, השתתף בחוגים ובהצאות, ובסופו של דבר הצטרף ל"חב"ר". בימים אלה לומד אחי הנהלת-חשבונות ועובד כאחראי בכתיב-כנסת ברחובות.

כמישפחה לא שמרנו על מסורת, אבל מאז שאחי חב"ד אנחנו שומרים על כשרות בבית. בחוץ, במיסעות, אנחנו אכילים אוכלים טרף.

כשעברנו לגור ברחובות התקבל אבי לעבודה בכתיב-החולים שמואל הרופא, ואז פנו אליו מהשכ"ס והציעו לו משרה כרופא ראשי של שרות-ביתי הסוהר. העבודה כשרות-ביתי-הסוהר גדלה את רוב זמנו של אבי, ובכל שעות היממה מתקשרים אליו באינורית, ומרדיעים לו על מיקרים חריגים בכתיב הסוהר.

פולה עברה ניתוח של כריתת רגל בגלל גידול סרטני. אחרי שהתעוררה מהניתוח ביקשה החולה לראות את אמי. היא לא ביקשה לראות את אבא. ביה. היא רצתה רק שאמא תבוא אליה. אמי יצאה לבית-החולים באמצע הלילה, והישבה עם החולה עד לשעות הבוקר, ומשם הלכה ישר לעבודה. בשביל אמי להיות אחות זה לא רק מיקצוע, זה גם לעזור לאנשים ולהקל

אינגה בחצר ביתה

האח חנן בתשובה שלוקחים את העבודה ללב, והם חיים את העבודה גם כשהם חוזרים הביתה, למישפחות שלהם. אבי מספר לי תמיד על התלבטויות שיש לו בקשר לבעיות של אסירים, והוא מנסה לעזור כמה שיותר. אני תמיד מתפלאת מאיפה לאבי יש כל כך הרבה סבלנות וכוח לחיות את כל הסבל של האנשים שבהם הוא מטפל. וכשהוא מגיע הביתה עייף ותשוש הוא

נעמי אדווה, תולדות החן

ליו. סנול כהה ונחש לבן. מהזמרים הישראלים אני אוהבת את שלמה ארצי, שלום חנוך, אריק איינטי, שטיינ, שמוליק קראוס ומהזמרות את ריטה ויהודית רביץ. בכל יום, אחרי העבודה, אני הולכת לים ושוחה שעות, ובערב אני מתאמנת ברצפה, באופני-כוסר ובמישקולות, כדי לשמור על גוף מוצק ושרירי. כמי עס ולא נשאר לי זמן למחזורים.

לא מזמן ביקר יהורם גאון בביתו של מירון. הוא שמע כמה משיריו החרשים והישנים של מירון, התלהב מאוד והביטיח לכלול אותם בתוכניתו הבאות. הכטחה זו לא קוימה, וכשמירון ביקר באחרונה בישראל, גאון אף לא טרח

למירון אוצר שירים עממיים ישראליים, כשהיבד והלחין לזמרים המתאימים. כמה משיריו האחרונים בוצעו לא מזמן על-ידי צמד הפרברים וג'וזי כץ. מירון טוען שבישראל מחרימים את האמנים שאינם חיים בישראל.

אוריגינלים של ראובן ראובן, עם הקדשה אישית, וכן של שימשון הולצמן, יעקב אגם ואחרים. בחדר-האורחים תמונות-שמן, דיוקן נו של משה דיין עם הקרשה של דיין עצמו.

הסרברים וג'וזי כץ. דירתם של המיוזנים (ציפורה היא גם פסנתרנית ואורגניסטית), שהופיעה בקונצרטים (רבים) נמצאת במנהטן-עילית, והיא מפוארת ביותר. הדירה עמוסה בחפצי-אמנות ובתמונות מקוריות. על הקירות

אינגה

וגם ריטה ויהודית רביץ

מטפל בילד הקטן שיש לו מאשתו השנייה.

"נחש לבן"

דורי התגרשו ואני, יחד עם אחי, גרים עם אמי וסבתי. אני נפגשת עם אבי, ואנחנו הולכים ביחד להצגות תיאטרון. שנינו חובבי-תיאטרון מושבעים.

אני גם הולכת להופעות של מוסיקת רוק. הלהקות האהובות עלי הן נד זפי

אהבתי ילדים כבר מגיל צעיר, וכשהייתי בכיתה ו' נהגתי לאסוף כל מיני ילדים קטנים מהסביבה והבאתי אותם אלי הביתה. בבית היה לי לוח גדול, ולימדתי את הילדים דברים שעוד לא למדו בבית-הספר, וזה גרם לי סיפוק. הילדים האלו קראו לי "אמא אינגה", למרות שהייתי אז בגיל 12.

כמו ילדים, אספתי גם בעלי-חיים, ותמיד, כשמצאתי חתול קטן או כלב עזוב, לקחתי אותו והסתובבתי שעות בין המכרים שלנו, עד שהצלחתי למצוא לו בית. יש לי כלבה קטנה נהדרת, ואני לוקחת אותה לכל מקום שאני הולכת.

מפריע לי היחס האיום של אנשים מסוימים לבעלי חיים, והעובדה שמי פוזרים רעל והורגים סתם. זה איום. לפעמים, כשאני נתקלת באנשים שמענים חיות, אני מתנפלת עליהם בצעקות. חבל שאני לא יכולה לעשות יותר מזה. תמיד אני חולמת שאם אהיה עשירה פעם, אאסוף את כל החיות האומללות אלי הביתה ואטפל בהן. בשבילי אדם שלא אוהב בעלי-חיים הוא אדם רע וחסר רגש.

עד כאן סיפוריה. אינגה אוהבת את הים. גם בימים של קור, כשרוב האנשים יושבים בבית ומתחממים בחום תנורים, יוצאת אינגה לשפת-הים. היא מתחילה בתרגילי התעמלות, רוצה קלה ואחר כך שוחה כחצי שעה במים הקרים. זה לא הרגל חדש, כך במשך שנים.

נעמי אדווה

לענות בטלפון, כשניסה מירון לשוחח איתו. מירון עדיין אופטימי. הוא ממתין לאמנים הישראליים שיגאלו את שיריו. וביתניים, ליתר ביטחון, הוא מלחין בעיקר מוסיקה קלאסית.